

Als het maar niet op **werken** lijkt

Nieuwelingen op de arbeidsmarkt willen vooral lol hebben op de werkvloer en zichzelf ontwikkelen. Werken moet leuk zijn en collega's ook. Zo leuk zelfs dat het meteen ook je vrienden zijn.

Jerry Huinder

Voor de twintigers die aan het begin van hun carrière staan, is één ding duidelijk: een carrière zoals die van hun ouders willen ze in ieder geval niet. De nieuwe generatie ziet werk vooral als een verlengstuk van het sociale leven. Geluk is daarbij een belangrijke factor en dat geldt zeker voor de werksituatie. Werken is geen moeten meer, werken is mogen. Uit alle onderzoeken die er op dit gebied zijn gedaan, blijkt duidelijk dat zelfontplooiing en leuke collega's de belangrijkste motivatoren zijn voor de nieuwelingen op de arbeidsmarkt. Daarbij zijn ze enorm kritisch en verwend. Ze hebben altijd alles gekregen wat ze wilden. Een grote uitdaging voor bedrijven, want als het de ge-

**Werken is
geen moeten,
maar
mogen**

neratie Y niet bevalt, dan zijn ze weg. Volgens emeritus professor Geert Sanders zijn de jongelingen heel erg gericht op het hier en nu. 'Bedrijven moeten het meteen goed doen', zei hij eerder in de *Pers op Zaterdag*. Sanders ziet de nieuwelingen als ondernemers in hun eigen talent die veel meer dan vorige generaties gericht zijn op relaties: 'Ik hoor nú bij de club. Dat is belangrijk.'

Als er één bedrijf is waarvan je mag verwachten dat ze de nieuwe generatie begrijpt en hierop inspringt, dan is het TomTom, de maker van gelijknamige navigatieproducten. Het bedrijf groeit al tijden enorm en neemt jaarlijks veel, heel veel, nieuwe jonge mensen aan. Het nieuwe kantoor van TomTom ligt vlak naast het Centraal Station in Amsterdam. De bouw- en graafmachines zijn nog volop aanwezig rondom het nieuwe, hypermoderne gebouw naast de plek waar de populaire Club 11 ieder weekend trendy, jong en succesvol Amsterdam ontvangt. Het is half tien op dinsdagochtend en het is druk in de kantoorlobby. De gemiddelde leef-

tijd van de mensen die binnenkomen ligt niet veel hoger dan dertig jaar. Goed gekleed, mobieltje aan het oor en druk pratend zoeken ze de balie op om hun toegangspas over de scanner te halen. Sommigen spreken Engels, anderen Spaans en Italiaans. Een enkeling spreekt Nederlands. Lachend gaan ze de lift binnen. 'Welke verdieping zit jij? Ik zit geloof ik op de derde.' Op de tweede verdieping stapt iemand met een paar stoelen in. Met een ongekende vrolijkheid doet iedereen een stapje achteruit. Twee meisjes die in het Spaans met elkaar praten, loven het nieuwe gebouw. 'Het is wel mooi geworden, vind je niet?' Haar gesprekspartner knikt instemmend. Een jongen vertelt uitbundig dat zijn afdeling deze week is verhuisd naar het nieuwe gebouw. 'Leuk dat het nu af is!' Niks in de lift doet denken aan mensen die met tegenzin de nieuwe werkdag beginnen. Niks doet denken aan het chagrijn dat je vaak tegenkomt in de forensentrein of in de file op weg naar je werk. En dit terwijl het pas dinsdag is; de week

